

При органолептичному дослідженні якості виноградних вин визначають прозорість, колір, букет, смак, типовість. Оцінюють букет та смак вина. Для існують так звані «колеса смаку». Букет - комплексне сприйняття смако-ароматичних властивостей вина органами почуттів. Букет в винах формується у процесі дозрівання і залежить від сорту винограду, способів обробки виноматеріалів, умов дозрівання і продовження строку витримки вина. Важливе значення при характеристиці букета вина мають виявлення і ідентифікація сторонніх запахів, які виникають або внаслідок захворювань вина, або через похибки технології, або за внесенні в вино сторонніх ароматичних речовин.

При характеристиці смаку вина звертають увагу на його спиртовість, солодкість, кислотність, терпкість і екстрактивність. Поєднання цих компонентів має бути гармонійним й цілком відповідати типу вина. Ідентифікація післясмаку дозволяє визначити деякі вади вина (мишачий присмак, прогіркання), і навіть знайти присутність добавок, не властивих натуральному провину (гліцерину, ваніліну та інших).

Для узагальнення вражень, отриманих при дегустації, оцінюють показник «типовість», який комплексно характеризує відповідність зовнішнього вигляду, смаку і букета вина традиційно сформованим уявленням у тому, якими повинно бути в кожного конкретного найменування вина. Безумовно, таку оцінку може оцінити лише досвідчений дегустатор. Для об'єктивної оцінки ігристих і пінистих властивостей вина розроблено методики, засновані на використанні різних кількісних характеристик стану системи «вино - CO₂» після порушення герметичності і тенденції зниження тиску у системі до атмосферного.

До стандартних фізико-хімічними показниками ставляться: об'ємна частка етилового спирту (%), масова концентрація цукрів (р/дм³), масова концентрація наведеного екстракту (р/дм³), масова концентрація титрованих і летючих кислот враховуючи оцтову кислоту (р/дм³), масова концентрація загальної сірчистої кислоти (р/дм³), масова концентрація заліза, міді свинцю (р/дм³). Для визначення перелічених показників використовують стандартні методи аналізу, щоб забезпечити високу точність і відповідність результатів

Отже, виноградні вина часто піддаються фальсифікації, в результаті чого споживач може отримати не якісну продукцію. З метою захисту рекомендуємо споживачу уважно читати маркування етикетки та оцінювати органолептичні показники- колір, смак та аромат. Такі дії забезпечать споживача від споживання недоброякісної продукції.

Література:

1. ДСТУ 4806:2007 Вина. Загальні технічні умови. URL: http://www.sovietwine.com/history/gost/dstu_4806-2007.html

УДК: 330.3

ІННОВАЦІЙНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО В УМОВАХ ТРАНСФОРМАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

*Диха М. В., докт. екон. наук, проф.,
Хмельницький національний університет,
м. Хмельницький*

Інноваційна діяльність є системою новаторських процесів, спрямованих на їх генерацію, активізацію та комерціалізацію. Основою інноваційної діяльності є по суті реалізація підприємницьких ініціатив.

В Україні нормативно-правове визначення інноваційної діяльності урегульоване. У Законі України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 р. № 40- IV (зі змінами та доповненнями) інноваційна діяльність визначена як «діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг» [1]. У статті [2] висвітлено важливість та необхідність інновацій для розвитку національної економіки та належного забезпечення усіх сфер життєдіяльності. У статтях [3; 4] обґрунтовано необхідність активізації інвестиційно-інноваційної діяльності, механізм реалізації інноваційної моделі розвитку. У публікації [5] висвітлено питання важливості ефективного використання інтелектуального капіталу та захисту інтелектуальної власності; обґрунтовано, що інтелектуальний капітал на сучасному етапі цивілізаційного розвитку є ключовою складовою в системі забезпечення інноваційного розвитку та конкурентоспроможності економік країн світу, головним активом конкурентної боротьби, виробництва та отримання прибутку суб'єктами господарювання.

Суб'єктами інноваційного підприємництва є підприємства, установи, організації чи фізичні особи-підприємці. Тобто, до суб'єктів інноваційного підприємництва необхідно відносити широке коло юридичних та фізичних осіб, що сприяють такій діяльності надаючи трудові ресурсні, консалтингові, патентно-ліцензійні, лізингові, фінансові, маркетингові, франчайзингові та інші послуги, які необхідні для виготовлення інноваційної продукції. Серед суб'єктів інноваційного підприємництва слід виокремити науково-дослідні установи, заклади вищої освіти, конструкторські бюро, експериментальні лабораторії або майданчики, технополіси, технопарки, інноваційні парки, бізнес-асоціації, підприємства кадрового забезпечення, рекрутингові агенції, центри зайнятості, приватні кадрові фірми; інвестиційні установи, кредитні спілки, банки, венчурні компанії.

Тісна співпраця стейкхолдерів підвищує результативність підприємницької діяльності, утворюючи синергетичний ефект. Тобто, ефективна взаємодія суб'єктів, діяльність яких здійснюється, починаючи від генерації інноваційної ідеї, її обґрунтування, донесення проекту до інвесторів та закінчуючи комерціалізацією, просуванням, обслуговуванням, акумулює та підсилює позитивний синергетичний ефект.

Масштабність та складність впровадження ідей в інноваційному підприємстві обумовлює необхідність належного рівня державного регулювання, яке має проявлятися у різних аспектах. Зокрема, прямо чи опосередковано держава впливає на формування наукового потенціалу. У даному аспекті роль держави постає у формуванні критичної кількості наукових кадрів, здатних сприяти розвитку інноваційної діяльності. Саме фахівці, консультанти з окремих питань здатні сформувати інноваційний підприємницький проект у різних сферах життєдіяльності.

В інноваційному підприємстві важливе значення має інфраструктура (як існуючі так і новостворені інфраструктурні елементи для реалізації новітньої ідеї). Органи загальнодержавного та місцевого рівня влади повинні докладати максимум зусиль у напрямі створення інфраструктурних об'єктів, комунікацій, які сприятимуть розвитку підприємництва, особливо інноваційного.

Для забезпечення прискореного використання новітніх технологій, підвищення конкурентоспроможності продукції, послуг розвинуті країни світу використовують венчурну індустрію. Венчурне підприємництво у розвинених країнах Заходу користується всебічною підтримкою як зі сторони уряду і місцевих органів влади, так і зі сторони крупних національних і транснаціональних компаній. Венчурне підприємництво є надзвичайно перспективним для активізації інвестиційно-інноваційної діяльності в Україні, одним із дієвих механізмів впровадження високотехнологічних інноваційних проектів. Задля формування дієвого ринку венчурного підприємництва необхідно вирішити ряд складних комплексних проблем у політико-правовому, економічному аспектах, а також в напрямку

розвитку інфраструктури венчурного підприємництва. Для розвитку венчурного бізнесу необхідна реалізація ефективної державної політики. Венчурні підприємства, якщо їм створити сприятливі умови, можуть забезпечити продукування та значні обсяги фінансування інноваційних процесів, що зумовить одержання невичерпних конкурентних переваг, сприятиме підвищенню конкурентоспроможності та зростанню національної економіки (див. детальніше [6]).

Важливим у питанні сприяння комерціалізації інноваційних товарів та послуг є система державних заходів сприяння розвитку інноваційного підприємництва через систему державних заходів стимулювання поширення інновацій на внутрішньому ринку (в т.ч. через систему державних закупівель) та просування інноваційної продукції на зовнішніх ринках (в т.ч. через роботу експортних кредитних агентств). В умовах трансформації національної економіки важливим також є стимулювання соціально-орієнтованого інноваційного підприємництва.

Інноваційне підприємництво, забезпечуючи досягнення мети інноваційно-орієнтованих підприємств (скорочення виробничого циклу, збільшення життєздатності інновації та ефективна комерціалізація інноваційного продукту на ринку), обумовлює економічний ефект не лише на мікрорівні, а у на мезо- та макрорівнях. Інноваційне підприємництво обумовлює формування конкурентоспроможної національної економіки, прогресивного розширеного суспільно-економічного відтворення на основі засвоєння та дифузії інновацій в усі сегменти та галузі економіки. Виробнича діяльність на інноваційних засадах набуває оновлених властивостей. Інноваційне підприємництво надає національній економіці мобільності, адаптивності, конкурентоспроможності, стає джерелом реалізації, оновлення, розповсюдження новітніх знань, що сприяє структурній перебудові галузей національної економіки та обумовлює забезпечення сталого соціально-економічного розвитку країни.

Література:

1. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 р. № 40- IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text>
2. Диха М.В. Інновації – ключовий чинник соціально-економічного розвитку країни / М.В. Диха // Всеукраїнський науково-виробничий журнал «Інноваційна економіка». – 2012. – № 4 (30). – С. 28–33.
3. Диха М.В. Інвестиційно-інноваційна стратегія як взаємоузгоджена система розвитку економіки України / М.В. Диха // Всеукраїнський науково-виробничий журнал «Інноваційна економіка». – 2013. – № 1 (39). – С. 27–32.
4. Dykha Mariia V. Ensuring of labor productivity growth in the context of investment and innovation activity intensification / M.V. Dykha, N.P. Tanasiienko, G.M. Kolisnyk // Problems and Perspectives in Management. – 2017. – Volume 15, Issue 4. – P. 197–208. [http://dx.doi.org/10.21511/ppm.15\(4-1\).2017.04](http://dx.doi.org/10.21511/ppm.15(4-1).2017.04)
5. Диха М.В. Інтелектуальний капітал у системі забезпечення інноваційного розвитку країни / М.В. Диха // Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки. – 2019. – № 6. – С. 45–49.
6. Диха М.В. Стан венчурного підприємництва в Україні: проблеми та шляхи їх вирішення / М.В. Диха, О.О. Лабунець, В.О. Лабунець // Науковий журнал «Економіка і фінанси». – 2017. – № 10. – С. 31–40.